

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ *

* * * * * ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ ΕΙ - ΑΡΙΘ. 57.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1909 *

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ *

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΑΞΙΩΤΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. - ΑΓΓΕΛΟΣ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ. - ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. - ΙΣΜΗΝΗ. - ΚΗΡΥΞ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καδμεῖοι, ἐκεῖνος πόχει τὴν ἀρχὴν στὰ χέρια καὶ στὴν πρόμυνα τῆς πολιτείας γυρνάει τὸ δοιάκι χωρὶς νὰ κλῆ τὰ βλέφαρά του ὁ ὥπτος—πρέπει σύμφωνα νὰ μετρῷ μὲ τοὺς καιροὺς τὰ λόγια. γιατὶ ἀν μᾶς ἔρθοντι βολικά, δὲ θεὸς ἡ αἰτία, μ' ἀν πάλιν, δημήτριο, κακὸ μᾶς λάχῃ ἔνας ὁ Ἐτεοκλῆς πολλὰ στὴν πόλη ἀπ' ὅλους μυριόστομα θάλλην τάκονή μοιρολόγια καὶ θρήνους, π' ἄμποτε διαφεντεντῆς ὁ Δίας τὴν Καδμεία π' αὐτὰ στάληθεια ἀς διαφεντεύῃ. Μὰ τώρα πρέπει ἔσεις, κι ὅποιος τοῦ λείπει ἀκόμη τῆς ὥρας του ἡ ἀκμὴ κι ὅποῦ ἔχει πιὰ περάσῃ, μεγάλη ἀξιάνορτας τὴν ζώρη τοῦ κορμοῦ του, καθέρας μὲ τὰ χρόνια του, καθὼς ταιριάζει, νὰ βοηθάῃ τὴν πατρίδα του καὶ τῶν θεῶν τῆς τοὺς βωμοὺς γὰρ νὰ μὴ χάσουν τὶς τιμές τους, τὰ τέκνα του, τὴν μάννα γῆς, γλυκεὶλα θροφό μας· γιατὶ μικρούς, ποῦ στὸ καλόγυρωμό της χῶμα σεργόσαστε, ἀναδέχητη τῆς ἀνατροφῆς σας δόλο τὸ βάρος καὶ σᾶς τρανεψε καποίκους ἀσπιδοφόρους, γιὰ νὰ γίνετε μιὰ μέρα τέτοιοι πιστοὶ σ' αὐτή τῆς τὴν ἀνάγκην.

Καὶ τώρα ὡς σήμερα δὲ θεὸς δεξιὰ τὰ φέρνειν γιατὶ δόλοι τοῦτο τὸν καιρὸν, ποῦ ἔχοντις ζωσμέρα τὰ κάστρα μας, ἡ τύχη τοῦ πολέμου κλίνει

τὸ πιότερο σὲ μᾶς μὲ τοῦ θεοῦ τὴν χάρη. Μὰ τώρα δὲ μάντης καθὼς λέει δὲ πουλολόγος, ποῦ κνιβερνάει στ' αὐτιά του καὶ στὰ φρένα, δίχως θυσίας φωτιὰ τὰ μαρτικὰ πουλιά, μὲ τέχην ποῦ δὲ γελεῖται—αὐτὸς τέτοιων χρησμῶν δεσπότης μᾶς λέει πᾶς ἀποφάσισαν οἱ ἔχθροι τὴν νύχτα ἔφοδο φοβερώτατη γι? ἀφανισμό μας. Μὰ δλοι στὶς πολεμίστρες ἀρματοζωσμένοι στῶν πύρων τὰ πορτὶα φιλτήτε πεταχτήτε — γεμίστε τὰ ταμπούρια, στὶς σκεπὲς τῶν πύρων σταθῆτε καὶ στὰ ἔβγα μέροντας τῶν κάστρων ἔχετε θάρρος καὶ πολὺ μὴν τὸ φοβᾶσθε τὸ πλῆθος τῶν ἔχθρων κι ὁ θεὸς δεξιὰ τὰ φέρνει. Κ' ἔγω σπιούνοντας τοῦ στρατοῦ καὶ κατασκόπους ἔστειλα, ποῦ πιστεύω δὲ ότις ἀργοπορήσουν κ' ἔτοι μὲ δόλο νὰ πιαστῶ φόβος δὲν εἶναι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐρθασα, δοξασμένε βασιλᾶ τῆς Θήβας, ξεδιαλυμένα φέροντάς σου ἀπὸ τὰκεῖδε νέα τοῦ στρατοῦ ποῦ δίδιος μὲ τὰ μάτια μου είδα· Έπιδὲ καπετανέοι, πολεμόχαροι ἄντοες, σφάζοντας μὲς σὲ μαυροσίδερην ἀσπίδα ταῦρο καὶ στὸ σφατάρι γγίζοντας τὰ χέρια, στὸν Ἀρη, Ἐρυνὸ καὶ Φόρο, πλάγαποῦν τοὺς φό-

ρους,

ὅρκο δώσανε, ἷ, ἀφοῦ τὴν κατασκάψουν μὲ βία τὴν πόλη τῶν Καδμείων νάφανίσουν ἷ σκοτωμένοι μὲ τὸ αἷμά τους τὴν γῆ νὰ βρέξουν. Καὶ στὸ ἄρμα τοῦ Ἀδραστον κρεμνούσανε σημάδια

θυμητικὰ γιὰ τοὺς γοριούς των στὴν πατρίδα
χύνοντας δάκρυα, μὰ στὸ στόμα τους κανένα
παράποτο δὲν εἴχανε γιατ’ ἡ καρδιά τους
καρδιὰ ἀτσαλένια πᾶβραζεν ἀπὸ τῇ λίσσα
σὰν λιονταριῶν μὲ τάγριο ἀνάβλεμμα φυσοῦσε.
Καὶ δὲν ἀργοῦντι τὰ τὸν ἀποδεῖξον τὰ δόσα σοῦ εἰπα
κλήρους τοὺς ἄφρησα τὰ βάζουν, γιὰ τὰ φέρῃ
μὲ τὸ λαχρὸ καθεῖς στὶς πύλες τὸ στρατό του.
Γι’ αὐτὸ καὶ σὺ γοργὰ διαλέγοντας τοὺς πρώτους
ἀπ’ τὸ στρατό, τάξε τους στῶν πυλῶν τοὺς δρό^{μους.}

γιατὶ ὁ στρατὸς πάνοπλος ἵῶν Ἀργείων τόρα
κοντοζυγώνει, ἐπλάκωσε, τοὺς κάμπονς χράινει
ὅ ἀσπρος ἀφρὸς σταλάζοντας ἀπ’ τῶν ἀλόγων
τὸ φυσομάργημα. Μὰ ἐσὺ σὰν τιμονιέρος
ἄξιος τοῦ καραβιοῦ, τὸ κάστρο τὰ στεριώσης
πρὶ τὰ μαρίσῃ ἡ μπόρα τοῦ πολέμου. κι ἄκου,
κῦμα τὸ στεριανὸ βρονχιέται τοῦ στρατοῦ των.
Ἄδραξε τὸν καιρὸ ποῦ πρέπει χέρι χέρι,
κ’ ἔγὼ γιὰ τάλλα ἡμεροσκόπου πιστὸ μάτι
θὲ νᾶχω καὶ, μαθαίνοντας σωστὰ ἢ πο μένα
τὸ κάθε τὶ ἀπὸ κεῖ ἄβλαβος τέλεια θᾶσαι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ὥ—Δία καὶ Γῆ καὶ θεοί μας πολιοῦχοι
καὶ τοῦ πατέρα Κάταρα τραγὴ Ἐρινύα,
μή μου τὴν πόλη συγκομούκλαδ’ ἀπ’ τὴ φίζα
ξεργάλετε, ἀπὸ τοὺς ἔχθρούς μας κουρσεμένη,
ποῦ μιλεῖ γλῶσσα ἑλληνικὴ — μήτε τὰ σπίτια
ποῦ τὶς ἑστίες σας ἔχουντε μ’ αὐτὴ τὴ χώρα
καὶ τοῦ Κάδμου τὴν πόλη ἐλεύτερη ποτέ τῆς
σκλαβιᾶς ζυγὸς μὴ σφίξῃ. Σεῖς ἡ ἀπατοχὴ μας!
κ’ εἶναι κοινὸ τὸ διάφορο, γιατὶ μὰ πόλη
καὶ τοὺς θεοὺς τιμᾶ σὰν εἶναι εὐτυχισμένη.

ΧΟΡΟΣ

ΠΑΡΟΔΟΣ

A.

Μέρομαι φοβερὰ μεγάλα πάθη.
μολήθηκε ὁ στρατὸς ἀπὸ τὸ στρατόπεδό τους,
χυμίζει ἐδῶ πολὺς λαὸς ἐμπρὸς καβαλλαριὰ
μεσουρανὶς ποῦ φάνηκε μοῦ λέει το ὁ κορυαχῖδος
χωρὶς μιλιὰ μὰ μηρυτής βέβαιος κι ἀληθινός.
Τῆς χώρας μονού σέ κάμποι, ἰδέεις, βρογτοῦν ἀπ’ τὶς
δημπλές
καὶ βουὴ στέλνουντε στὸν αὐτιά μον,

ὅπον πετάει μὲ βρονχητὸ
ώσαν τὸ ἀκράτηγο νερὸ ποῦ πέφτει ἀπὸ τὸ γκρεμό.
Ἄλλοι μον ἀλλοί, θεοί, θεές,
τὸ κακὸ ποῦ μᾶς πλάκωσε μακρύνετ’ ἀπὸ μέ.
Μὲ βοηθὸ ποῦ ξεπερνᾷ τὰ κάστρα μας δομῆ
καλοέτοιμος μὲ τὰ λευκὰ σκοντάρια του ὁ λαός
τρανότας κατὰ μᾶς.
Ποὺς θὰ με σώσῃ ποὺς θὰ μοῦ εἴναι βοηθὸς
ἀπὸ τοὺς θεούς, ἀπὸ τὶς θεές;
Τί ἀλλο μοῦ μένει τὸ λοιπὸν ἦ τὰ προσπέσω ἔγὼ
στὸ ἀγάλματα τῶν πατρικῶν θεῶν;
Ἄλλοιμον, ὃ ἀθάνατοι μὲ τοὺς λαμπροὺς βωμοὺς
καιρὸς τάγαλματά σας τὸ ἀγκαλιάζομε,
τὶ τὰ στεκόμαστε τὰ πολυναστενάζομε;
Ἄκοῦτ’ ἦ δὲν ἀκούγετε ἀσπίδων χτύπο;
Πότε θενὰ τὰ ττύσομε λιταρευτὰ
μὲ πέπλους καὶ μὲ στέφανα ἀν δχι τώρα;
Είδα ἔναν χτύπο, βροντῆμα δχι ἀπὸ τὰ δόρν.
Τὶ θενὰ κάμψῃς Ἀρη; θὰ προδώσῃς χώρα
δική σου ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά;
Θεέ, μὲ τὰ χροστὸ ἀρματα προστάτευε τὴ χώρα
προστάτευε, πάγαπαγες πολὺ ἀπὸ μὰ φορά.

B.

(Ἀπαγγέλλεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς στοίχους τοῦ χοροῦ).

Τῆς χώρας πολιοῦχοι θεοί, ἐλᾶτ’ ἐλᾶτε ὅλοι
καὶ ἰδῆτ’ αὐτὴ τὴ λιταρεία μας—παρθένων
ποῦ ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ ζητοῦμε γλυτωμό.
Κῦμα γύρ’ ἀπὸ τὴν πόλη
κυματολόφων ἀτρῶν
κοχλάζει μὲ τὸ φύσημα τὸ Ἀρεως σηκωμένο.
πατέρα Δία παντέλειε, μὰ βόηθά με
κι ἀπὸ τῶν ἔχθρων διαγόνυμισμα διαφέντευε με.
Τὴν πολιτεία περίζωσαν τοῦ Κάδμου Ἀργίτες
τὸ ἀρματα τὰ πολεμικὰ βρογτοῦν βρογτοῦνε
κι ἀπὸ τὰ σαγώνια τῶν ἀτιῶν δετὰ τὰ γκέμια
πῶς φορικὰ θρηγολογοῦντε!
Κ’ ἔφτὰ γενναῖοι ξεχωριστοὶ μέσ στὸ στρατὸ τους
μὲ ξέλαμποην ἀρματωσιὰ στέκουν ἐμπρὸς
στὶς ἔφτὰ πύλες κληρωμένοι μὲ λαχρό.

Καὶ σύ, δύναμη πολεμόχαρη, κόρη τοῦ Δία
τῆς πόλης μας, Παλλάδα, γίνε σωτηρία.
κι ὁ Ἰππος, τῆς θάλασσας ὁ βασιλιᾶς
μὲ τὸ καμάκι τῷ φαριῷ διώχγοντας τὸν ἔχθρο
ἀπὸ τὸ φόρο γλύτωσέ με, γλύτωσέ με.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ σὺ ὁ Ἀρη, ἀλλοί μου ἀλλοὶ
σῶσε καὶ φρόντισέ την φανερά
πόλη συγγενική.

Καὶ σὺ Ἀφροδίτη, Κύπρη δέσποινα
σὰν ποῦ εἰσαι ἡ πρώτη μάντια τῆς γενιᾶς μου
διαφέντενέ μας ποῦ εἴμαστε ἀπὸ τὸ αἷμά σου καὶ
ἔμεις

καὶ σὲ σιμώρομε μ' εὐχὲς π' ἀκοῦντε οἱ θεοί.

Καὶ σὺ ὁ Λάύκει ἄναξ, λύκος τὰ γενῆς
γιὰ τοὺς ἔχθρούς, τῶν στεναγμῶν μου ἐκδικητής,
καὶ τὸ δοξάρι ἑτοίμαζε τῆς Λητῶς κόρη καὶ σύ.

Γ.

(Ἀπαγγέλλεται ἀπὸ τὰ δύο ἡμιχόρωια).

Ἐ, ἔ, ἔ, ἔ,
ἀρμάτων κύλισμα γύρω στὴν πόλη γρικῶ

Ἡρα μου δέσποινα,
στρίζοντα βαρύφορτα τ' ἀξόνια, τά, τῶν τροχῶν
Ἐ, ἔ, ἔ, Ἅρτεμη ἀγαπημένη
ἀπὸ τὸ κονταροχτύπημα ξεφέρνιασ' ὁ αἰθέρας
τὶ κακὸ βρῆκε τὴν πόλη μας, τί ραι τὰ γένυ;
τί ραι π' ἀκόμη ἀπὸ τὸ θεὸ μᾶς περιμένει;

Ἐ, ἔ, ἔ, ἔ,
χαλάζι ἀρρόβολες στὶς ἔπαλξες πέτρες πετοῦν
ῳ φίλε Ἀπόλλωρα,

ἀπὸ τὰ χαλκόδετα σκοντάρια οἱ πύλες βροντοῦν.
Ἐ, ἔ, ἔ, ὥ γνιε τοῦ Δία τρανέ
ποῦ στὸν πολέμους αἴσιον καὶ καλὸ τέλος δίνεις
καὶ Ὦγκα, δέσποινα θεά, ποῦσαι στὶς πύλες μπροστὰ
ἀπὸ τὴν ἐφτάπορτη ἔδρα σου μὴ ξεμακρύνης.

Δ.

(Τὸ φάλλει ὅλος ὁ κορὸς μαξί).

Ὡ πατοδύναμοι θεοί
ὦ τέλειοι κι ὦ τέλειες
τῆς χώρας τούτης πυργοφύλακες,
μὴν παραδώσετε τὴ χώρα, δαμασμένη
ἀπὸ κοντάρι, σὲ ξενόφωνο στρατό.
ἀκοῦτε ἀκοῦτέ μας, π' ἀπὸ ψυχῆς, παρθένες,
μὲ χέρια σᾶς δεόμεθα ὑψωμένα

Ὡ ἀγαπημένοι μας θεοί,
ἀπλώνοντας τὸ χέρι σας
πάνω στὴν πόλη μου, σωτῆρές της,
δείξετε πῶς τὴν ἀγαπᾶτε καὶ γνοιασθῆτε καὶ βοηθᾶτε
τὶς πρόθυμες πλουσίων τελετῶν
θυσίες πολλὲς θυμάμενοί μου.

Ἐσᾶς ωτῶ, γέρρες ποῦ δὲν τραβιέστε, πῆτε
εἶναι πράματ' αὐτὰ ποῦ τὰ ὠφελοῦν τὴν πόλη
καὶ στὸν πυργοζωσμένο αὐτὸ στρατό μας θάρρος,
πεσμένες μπρὸς στάγαλματα τῶν Πολιούχων
τὰ ξεφωνίζετε καὶ τὰ χονγάζετ' ἔτοι,
πράματα ποῦ τὰ ἔχθρεύοντας ὅσοι ἔχοντι γνώση;
Οὔτε στὶς συμφρόδες οὔτε στὴν εὐτυχία μου
θάμελα τάχα σύντροφο ποτὲ γυνάκες.

γιατὶ σὰν εὐτυχῆ ἀνοικούμητ' εἶναι
ἡ ἀποκοτιά της καὶ σὰν πάρη πάλι φόρο
πιότερο ῥαι κακὸ στὸ σπίτι καὶ στὴν πόλη.
Καὶ τώρα τρέχοντας μ' αὐτοὺς ἀπάνω κάτω
τοὺς δρόμους σας σκορπάτε στὸ στρατὸ δειλία
λιγόψυχη μὲ τὶς φωνές σας καὶ προκόβουν
ἔτοι οἱ ἔχθροι μας μὰ χαρὰν ἀπὸ φρονήσης σας
καὶ μέσα ἐμεῖς χαλιόμαστε συναπατοί μας.
Ἐχει ἔγροια ὁ ἄντρας, ἡ γυνάκ' ἂς μὴ φορτίζῃ
γιὰ τὰ δέσω μέσ' ἂς κάθεται, κἄν δίχως βλάβη.
Μὰ δποιος τὴν προσταγή μου θέλει παρακούση,
ἄντρας γυνάκα κι δὲτι ραι τάγμασσό τους,
ἀπόφραση θανατικὴ γι' αὐτὸν θὲ τάρβη,
τοῦ λαοῦ τὸ πετροβόλισμα δὲ θὰ ξεφύγη.
Τ' ἀκοῦς ἡ δὲν τάκοῦς; ἢ σὲ κονφὸ τὰ λέω;

ΧΟΡΟΣ

Ὥ φίλε γνιε τοῦ Οἰδίποδα, φοβήθηκα
γρικόντας τῶν ἀρμάτων βροντοχτύπημα
σὰν ἔρωξαν τ' ἀξόνια τροχοκύνητα,
καὶ τρίξαντα στὰ δόντια τῶν ἀλόγων
τὰ δονλεμένα στὴ φωτιὰ τὰ γκειμὰ
τὰ χαλινάρια ποῦ τὰ πυμονεύοντα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ τί; μὴν τάχα ὁ ναύτης, ἀν ἀπὸ τὴν πρύμνη
τρέξῃ στὴν πλώρα, θαῦρη τρόπο τὰ γλυτώση,
ὅταν τὰ κύματα δαμάσουν τὸ καράβι;

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἡρθα τρεχόγτας στῶν θεῶν τάγαλματα,
τὶ ἔχω σ' αὐτοὺς ὅλα τὰ θάρρον μου,
ὅταν προτοῦσε ἡ πετροχάλαζα
στὶς πύλες τότε δὰ κι ὁ φόρος
μ' ἔσυρε τὰ προσπέσω στὸν θεοὺς
πὸ χέρι τους ἐπάρω μας τὸ ἀπλώσοντα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Εύχεσθε νὰ βαστάξῃ ὁ πύργος τῶν ἐχθρῶν μας
τὴ δύναμη. δὲν εἰν' αὐτὸ στῶν θεῶν τὸ χέρι;
μὰ λὲν πᾶς παρατοῦν οἱ θεοὶ πόλη παρμένῃ.

ΧΟΡΟΣ

Ἄμποτε μὴ μ' ἀπαραίησῃ ὅσο ζῶ
αὐτὴ τῶν θεῶν ἡ σύναξη μηδὲ νὰ δῶ
νὰ διαγομέζεται τὴν πόλη ἐτούτη
καὶ μ' ἐχθρικὴ, νὰ καίγονται φωτιὰ οἱ πύργοι
ἐτοῦτοι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Ἐνδὸ τὸν θεὸν παρακαλεῖς κούτα μὴν κάρης
πράματ' ἀρόητα γιατὶ ναι ἡ πειθαρχία
μάννα τῆς πετυχίας, γυναῖκα τοῦ σωτῆρος.

ΧΟΡΟΣ

Ναί, μὰ τοῦ θεοῦ ἡ δύναμη ἀκόμη ν' πιὸ τραγὴ
πολλὲς φορὲς τὸν τέλεια ἀπελπισμένο
κι ὅταν πάν' ἀπ τὰ μάτια τον τὰ σύγγερα
κρέμουνται μαύρης συμφορᾶς, ἀγαστηλώντει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δούλειά ναι τῶν ἀντρῶν αὐτό, γιὰ νὰ προσφέρουν
σφαγὴ τὸν θυσίες εἰς τὸν θεόν, σὰν βράζει ἡ μάχη
δικῆ σου, νὰ σωπαίης καὶ νὰ μένης σπίτι.

ΧΟΡΟΣ

Στὸν θεόν χρωστοῦμε ποῦ εἰν' ἀπαρτη ἡ πόλη
καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ πλῆθος ὁ πύργος βαστάει
ποιὸς τάχα μπορεῖ νὰ μὴ στρέγει μας τοῦτα;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τῶν θεῶν τὸ γένος νὰ τιμᾶς δὲ σ' ἐμποδίζω
μὰ δμως, δειλοὺς γιὰ νὰ μὴν κάρης τὸν πολίτες,
κάθον ἥσυχη καὶ μὴν πάρα πολὺ φοβᾶσαι.

ΧΟΡΟΣ

Πρόσφατο σύσμαχτο πάταγο ἀκούγοντας
μὲ δειλιασμένη τρομάρα σ' αὐτὴ τὴν ἀκρόπολη,
τίμιαν ἔδρα τῶν θεῶν, ἔτρεξα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Μὴ λοιπὸν τῷδ' ἀν τύχη καὶ ν' ἀκοῦτε φόρους
καὶ λαβωμούς, νὰ μὴν τὸ δέχεσθε μὲ θρήνους
τὸ δ' Ἀρης μ' αὐτὸ δέχεται, μ' ἀνθρώπων αἷμα.

ΧΟΡΟΣ

Κι ἀλήθεια νά, φρουμαρητὰ γρικάω ἀλόγων.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἄν τὰ γρικᾶς κάνε πᾶς δὲν τάκονται καὶ τόσο.

ΧΟΡΟΣ

*Ἀπόγεια σειέται ἡ πόλη σὰν νὰ τὴν πλοκάρουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λοιπὸν δὲ φτάνει ἐγὼ νὰ γνοιάζομαι γιὰ τοῦτα;

ΧΟΡΟΣ

Μπιστεύομαι μ' ἀξιάτει ὁ βρουχισμὸς στὶς πύλες.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲ θὰ σωπάσῃς τίποτε μὴν πῆς στὴν πόλη;

ΧΟΡΟΣ

*Ω ἄγιοι πάντες! μὴν προδώσετε τὸν πύργονος

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Αει στὴν δργή, δὲ θὰ πομορευτῆς νὰ σκάσῃς;

ΧΟΡΟΣ

Θεοὶ τῆς κάρας μον! σκλαβιὰ νὰ μὴ μον τύχη.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Σκλαβώνεις μόρη σου καὶ σὲ κι ὅλη τὴν πόλη.

ΧΟΡΟΣ

*Ω Δία, στρέψει στὸν ἐχθρούς μας τὴν δργή σου.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Ω Δία, τὶ πρᾶμα ποῦ μᾶς ἔδινες-γυναῖκες.

ΧΟΡΟΣ

Τοισάδλιο, σὰν τὸν ἄντρες ποῦ τὸν θιαγονυμίζουν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καὶ πάλι κακομελετᾶς μπρὸς στὶς εἰκόνες;

ΧΟΡΟΣ

*Απ τὴ μικροψυχίᾳ τὴ γλῶσσα ἀρπάζει ὁ φόβος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Αν σ' τὸ ζητοῦσα μιὰ ἐλαφρὴ μούκαρες χάρη;

ΧΟΡΟΣ

Λέγε την τὸ πιὸ γρήγορο καὶ θὰ δῶ τότε.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Καῦμένη σώπασε. τὸν φίλους μὴν τρομάζῃς

ΧΟΡΟΣ

Σωπαίνω κι ὅτι ν' τὸ γραφτὸ μ' ὅλους ἀς πάθω.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

*Αυτὸς ἔκεινος αὐτὸς σου προτιμῶ τὸ λόγο.
κι ἀκόμα ἐπίσης ἀπὸ τᾶγάλματα τραυνήξον
καὶ κάμι' αὐτὸς ποῦ σοῦ ζητῶ κ' ἔτσι κατόπι
θεάρεστον ἄγιο δλοιλγυμὸν τὰ παιανίσης,
ἔλληρικὴ συνήθεια θυσίας ὑμροῦ,
θάρρους στοὺς φίλους, βγάζοντας ἔχθρῶν τὸ φόβο.
Κ' ἐγὼ στοὺς πολιούχους τὸν θεοὺς τῆς χώρας

*Ακολουθεῖ.

ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ* ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ

Μεταβαίνομεν τώρα εἰς τὰ κυριώτερα ἔργα αὐτοῦ. Τῷ 1853 ἔγραψε τὸ ποίημα *Κόρινθα* καὶ *Πίνδαρος* καὶ τὸ ὑπέρβαλεν εἰς τοῦ ἔτους ἔκεινον τὸν Ράλλειον ποιητικὸν διαγωνισμόν. Ἡ πλειονοφηφία τῆς ἐπιτροπῆς ἔκρινεν αὐτὸς ἀνώτερον τῶν *Ἀρματωλῶν* καὶ *Κλεφτῶν* τοῦ Ζαλακώστα, ἀλλὰ δὲν ἦξιώσε τοῦ βραβείου, διότι ἀντέβαινεν εἰς δύο σπουδαίους ὅρους τῆς γλώσσης (!!) καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων (!!). Ἐβραεύθη δὲ Ζαλακώστας. Ὁ Τερτσέτης ἐδημοσίευσεν εὐδίνος μετὰ τὸν ἀγῶνα τὸ ὕδατον αὐτοῦ ποίημα ἐν τῷ 75 φυλλαδίῳ τῆς *Πανδώρας*.

Ο Τερτσέτης ἴδων τὴν ἄκριτον γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸ ἀκροατήριόν του δροῦντος σκεπτόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους εἶπε καὶ τὰ ἔξης: «...Ἐπαινέθη τὸ ποίημα· ἀλλὰ οἱ ἐπαινοὶ μᾶς ἐπιτροπῆς καὶ μὲ τὸν Πρότανιν ἐπὶ κεφαλῆς, δὲν ἀποζημίωνον, δὲν ἵκανοποιοῦν τὰ δέκα κοράσια· τοὺς ἔφυγε τὸ προγαμιαῖον δῶρον! τὸ πρᾶγμα ἔγινε, δὲν εἶναι πάλε συντέλεια αἰῶνος· ή γῆιαις δραχμαῖς πιάνουν κ' ἐκεῖ διοῦ ἐδόθησαν. Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν δποῦ φέρει εἰς ἀπορίαν εἶναι τὸ ἀκόλουθον, ή τύχη τοῦ Πίνδαρου. Ἡξένρετε τὶ γράφει διασανίας; ἐνίκησε η Κόρινθα τὸν Πίνδαρον, λέγει, ἐξ αὐτίας τῆς διαλέκτου· δὲν

τὸν πεδιονόμους, κι ἀγορᾶς τὸν ἐπισκόπους στῆς Διοκῆς τὶς πηγὲς κι οὐδὲ τὸν Ἰσμηνὸν ἔχειν, ἀν βγῆ τὸ πρᾶμα σὲ καλὸ καὶ σωθ' ή πόλη, βρέχοντας τὸν βωμούς των μ' αἷμα προβάτων καὶ ταύρους σφάζοντας, τάξων τὸν ἀφιερώσω λάφυρα κι δλοὺς τοὺς ναοὺς θεέντα στολίσω μ' ἔχθρῶν ἀρματωσίες κονταροκαρφωμένες. Τέτοες εὐχὲς καὶ σὸν τὰ κάρης δίχως θοήρους μηδὲ μὲ μάταια κι ἄγρια φωνητὰ τρόμου, τὶ δὲν γλυτώνεις πιότερο μ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν μοῖρα. Ἐγ' δημος ἄντρες ἔξ, ἐφτὰ μαξὶ μὲ μέρα, ἀντίκρου στὸν ἔχθρον μεγάλους ἀπτιμάχους θὰ πάω τὰ στήσω στῶν τειχῶν τὶς ἐφτὰ πόρτες, ποὺ τρόφουν βιαστικὰ μηρύματα καὶ λόγοι γοργόσπαρτοι καὶ φωτιὰ τράψῃ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη.

« ἐστιχονοργοῦσεν αὐτὴ μὲ τὴν Δωρικὴν φωνήν, « ἀλλὰ μὲ τὴν Αἰολικήν, τὴν συνειθισμένην ἀπὸ τὸν πολλούς. Σκεφθῆτε λοιπὸν τὸ ἀνεξήγητον τῆς τέχνης τοῦ Πίνδαρου τὸν παλαιὸν καὶ ϰὸν διμιεῖ δωρικὰ παλαιά· ή Κόρινθα διμιεῖ ἀπλᾶ, τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ μὲ τὴν γλῶσσάν της καὶ μὲ τὰ νᾶζια τῆς τοῦ πέρονει τὰ στέφανα· χάσκει δὲ Πίνδαρος μὲ ταῖς ἔλληνις κούραις του. Φέτος, μὲ τὴν πολυκαιρίαν, φαίνεται, ἔβαλε γνῶσιν, διμιεῖ ἀπλᾶ, ἐνθυμεῖται τὰ τὴν παλαιὰν δίκην ἀλλὰ τὶ συμβαίνει! οἱ κλέφτες καὶ οἱ ἀρματωλοὶ τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος διμιοῦν ἔλληρικάτερα ἀπὸ τὸν Πίνδαρον, καθὼς εὐστόχως τὸ παρετήρησε καὶ δὲ Κύριος Εἰσιγγῆτής τῆς ἐπιτροπῆς· τὸν χαντακόνουν λοιπὸν καὶ αὐτοί, τοῦ παίρνουν τὰ πρωτεῖα. Ἄν τοῦ ἔξεψυγε ἀπὸ τὸ στόμα, χωρὶς νῆσον ἔθλη, καὶ καμμιὰ ἔλληνις κούρα ἀπὸ κακήν συνήθειαν, κλέφτες καὶ ἀρματωλοὶ τὸν πλακόνουν μὲ τὰ χαροπιά. Εἰπες φυλήρις Έλληνίδα, τοῦ λέγουν, τὸ πηγάδι τὸ εἶπες φραδόν θέλουν τὰ τὸν πνίξουν μέσα, τὸν μασκαρεύονταν εἰς τὸν κόσμον, ἐνώπιον τοῦ πρωθυπουργοῦ.

« Νὰ ποῦμεν δημος καὶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, τὸ ποίημα ενδρέθηκε ξίκικο· ἀκούσατε· ή δη

* Ιδε ἀρχὴν σελ. 239.